

Mari és a töri

-Történelemóra!

Egyáltalán minek ilyen tantárgy? Mindegy, úgyis álmos vagyok. Majd alszom egy jót az utolsó padban. A nevem Mari. Kedvenc tantárgyam a tesi. Ebből is gondolhatjátok, hogy elég sportos vagyok. Most úszóversenyre készülünk, ezért minden reggel 6-kor már az uszodában kezdek és fél 8-ra a suliban kell lennem.

-Fú, de álmos vagyok! Mindjárt leragadnak a szemeim, még azt sem érzem, hogy már megint nem szárítottam meg a hajamat rendesen, és a pulcsimon csurog a víz.

-Igen, a hajam. De miért fáj? És miért húz engem valaki a hajamnál fogva? Naaa!! Mit csinálsz?!

- UNGAVA!- mondta.
- Hogy mi van? Ez úgy néz ki, mint egy őseember! Jesszusom, egy barlangban vagyok!
- BAHUMBAA! MAMBAA!-mondta az őseember
- Te ne ordítozz itt velem! Eressz el!

Végre kiszabadítottam magam az őseember kezéből, aki bamba mosollyal vigyorgott rám.

- Megjegyzem, néha moshatnál fogat!

Nem tudom megértette e amit mondtam, de átnyújtott nekem egy csontsípót.

- Most tényleg fűjjak bele? - erre bólintott. Maradjunk annyiban, nem mertem ellenkezni. Magára mutatott, és azt mondta:
- MUKI-A.

Ennek ez a neve?

Gondolom úgy illik őséknél, hogy bemutatkozzam. Magamra mutattam és hangosan azt montam:

- MARI-A. - ez kész röhej!

Vigyorgott és el kezdett faragni valami szobrot.

- Mi ez? - kérdeztem érdeklődve.
- MARI-A – és a szoborra mutatott.
- Éééén? - és azt hittem elájulok.
- De hát ez kövér! Dagi! Ronda! - na szép, mondhatom, így néznék ki egy őseembernek.

Én, az úszócsoda?

- Mond, van neked ízlésed egyáltalán?
- MARI-A – és vigyorgott.
- Ne ordíts, mert megfájdul a fejem! - mondtam csüggedten.

Azt hiszem nem akarom tovább álmodni ezt a történetet!

- Vidd az arcom elől a willendorfi Vénusz szobrát, mert nem állok jól magamért!

Legyen inkább az ókor.

Ahogy zuhanok az őskorból egyszerre csak egy óriási kék, oroslánokkal díszített kapu előtt találok magam.

Nahát! Ez Babilon! És itt egy útjelző tábla, ez áll rajta: „út MÁRI városába”.

Na, ezek sem tudják rendesen leírni a nevem, gondoltam. Ha már város, legyen MARI!

Ha kitörlöm az ékezetet, megmaradok az utókor számára városként. Höhö! Ez kész.

Akkor nézzük meg milyen Babilon, legalább, ha felelnem kell, tudjak róla valamit.

Puff! Ez nekem jött.

- Na de kérem! - kiáltottam.
- Ó, bocsánat kisasszony, hogy fellöktem! Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Gilgames vagyok, Uruk királya. Elnézést, de nagyon sietek, mert Enkidu barátomnak gyógyfű kellene, hogy feléledjen, ugyanis halott szegény. - és egy könnycseppet törölt el az arcán.

Ez megőrült! Zombivá akarja tenni a barátját?

- Elnézést fenség, de ez lehetetlen. A holtak azért holtak, mert megholtak. Egyébként nyújthatná a kezét és felsegíthetne a földről egy hölgyet.
- Köszönöm. - mondtam zavartan.
- Mari vagyok.
- Áhá! Tehát azt mondja, hogy MÁRI-ba menjek gyógyfűért! Seregem utánam a cél MÁRI!

És ahogy jött, úgy el is ment. Viharosan.

Ez borzasztó! Már megint egy olyan történetbe csöppentem, aminek semmi értelme.

Ennyit Mezopotámiáról. Ebből se leszek ötös.

Inkább megnézem, mi a helyzet Egyiptomban, ott nem akarják feltámasztani a halottakat, ott mumifikálnak mindenkit, még a macskákat is.

Viszont nagyon meleg van itt.

Mi ez a rengeteg homok?

Ja, a sivatag, és itt előttem megy a „tétova teve tova”.

- Na végre, jó hogy itt van! - Ez meg ki, és mit akar tőlem?
- Már háromszor leperegtek a homokszemek. - mondta. Borzasztó, hogy ezek a művészek mindig késnek. Jöjjön, megmutatom hol kell festeni. - és elviharzott.
- Mi van? Milyen festés?
- Na ne játssza már itt az értetlent, a Fáraó dicső tetteit kell a sírkamra falára pingálnia.
- A 4-es rajzosztályzatommal? Az érdekes lesz, höhöhö.
- Ne keresse magát, hieroglifát olvashatóan csak maga tud csinálni.
- De a hieroglifa szó jelentése: szent véset. - mondtam.
- Felőlem véseti is csak csinálja már, mert ha a Fáraó meghal, és itt nincs semmi, akkor mi fel leszünk akasztva a fára, Ó. - kiáltotta.
- Bocsánat, de a nevem Mari és nem Ó. Nem tudok se festeni, se vésetni, és egyáltalán nem érdekel már Egyiptom!
- Athént akarom, a demokráciát akarom, a színházat akarom, az olimpiát akarom!

Mi történik? Már megint zuhanok?

- Athéni polgárok! Ezennel megnyitom a 776. évi olimpiai játékokat. - hallom a távolból.
- Juhúú! Végre egy jó korba álmodtam magam. Futás be a kapun!
- Hohó kisasszony! Hölgyeknek belépni tilos! - mondja a kapuőr,
 - Micsoda modortalanság! Nem tudja ki vagyok én? Én vagyok Mari, aki már reggel 6-kor sportol. Én leszek a jövő bajnoka. - feleltem.
 - Ez nagyon dicséretes, de ide be nem jön. Itt hölgyem csak férfias sportokat üznek, férfias módon, ha érti, mire gondolok. - kacsintott az őr.
 - Ööööö, öööö, hát ööööö, akkor jó. Majd megnézem egy kicsit később a tévében. Anyukám azt mondta, ha nincs ott a 16-os karika, megnézhetem. Úgy is vár már rám Nagy Sándor Gordionban. - és átálmodtam magam.

Most meg mi ez a maskara rajtam? Én nem vagyok harcos!

Aztaaa! Mekkora csomó!

- Szia! Mari vagyok. Miért állunk itt? - kérdezem a másik harcost.
- Pszt, őrizzük a gordiuszi csomót. - válaszolja suttogva.
- Minek? - suttogok én is.
- Hogy lássuk ki bogozza ki, mert az lesz a világ ura, te buta.
- Ez hülyeség! - mondom - Ezt senki nem bogozza ki.

- Ne mondj illet, erre várok már 3 éve. - és még a hangja is elcsuklik. - Azóta ezt nézem.
- Odanézz jön valaki. Egész jól lovagol. - mondtam.
- Állj! Ki vagy? - kérdezte a másik őr.
- Hah, nem ismeresz meg? Én vagyok Alexandrosz, akiről 7 várost neveztek el – majd zavartan hozzá tette - illetve én neveztem el saját magamról.

Mekkora beképzelt majom, gondoltam. Nagy cucc, rólam is neveztek el várost Mezopotámiában, és én csak egy ékezetet töröltem ki.

- Nana, mit akar azzal a karddal? - ijedek meg és remegni kezd a lábam. Ez cseppet sem tréfás! Ne már! Most tényleg! Most tényleg kettévágta? Ez nem ér! Ezt én is meg tudtam volna csinálni ... persze, ha eszembe jut.

- Gratulálok hatalmasságodnak – mondta az őr – Ön lett a világ ura, én meg végre mehetek haza! - azzal vidáman szökdécselve elszaladt.

Ez gyorsan ment, itt sem voltam sokáig.

- Mari! Mari! Azonnal add ide az ellenőrződ!

Valahonnan távolból felém hallatszott Böbe néni hangja.

- De még Julius Caesart nem is láttam!

Pedig meg akartam kérdezni: Miért nem pofozta fel Brutust?

- Mari, már megint elaludtál. - mondta a tanárnő. Fogadni mernék, hogy semmit nem tudsz az összefoglalásból. Nem emlékszel semmire Mezopotámiáról, Egyiptomról, Ahténról, Nagy Sándorról!

- Dehogynem Böbe néni kérem, még ott is voltam.

Annyira ismernek, hogy egy várost neveztek el rólam Mezopotámiában, viszont Egyiptomban nem tudták, hogy nem vagyok túl jó rajzból.

Azért felháborító, hogy Athénban a nők nem csinálhatják azt, amit a férfiak, és tessék elképzelni, hogy Nagy Sándor annyira beképzelt, hogy 7 várost nevezett el magáról.

Bár meg kell mondanom, elég elmésen oldotta meg azt a csomós dolgot Gordionban.

Szóval tessék megnyugodni Böbe néni kérem, én még álmomban is csak a törivel foglalkozom.

Erdélyi Lilla 5.b.

